

Даница Вукићевић

ХОНОРАРИ, ПОСЛОВИ, ХОНОРАРИ, ПОСЛОВИ

Госпођу Галебовић упознала сам преко госпође Васиљевич, а госпођицу Мику преко Пи-Ар ангажмана у највећој издавачкој кући на Балкану и Медитерану. Шта спаја госпођу Галебовић с госпођицом М.? Ништа, то јест ја, оне се током ових страшних догађаја (као у вестима) неће нити упознати нити срести. Размениће добра, откуцан текст (плус ЦД, плус мали приказ) и новац. Госпођа Галебовић тренутно (током ових страшних догађаја, као у вестима) живи овде, иначе је у иностранству у једној култури древној и слојевитој, и изучава је, и она (та култура), предмет је њене књиге. Ту књигу из рукописа (откуцан на механичкој писаћој машини, с густим проредом, 550 страна) требало би прекуцати (без грешке, идентично тексту пуном грешака) на ЦД формат како би се КЊИГА, јер то је књига (у траженом, ЦД облику), предала издавачу... Како би издавач, у траженом облику (ЦД, што је донекле чудило госпођу Галебовић) могао да погледа текст, односно не баш издавач већ неко од уредника, и како би госпођа Галебовић с њим, издавачем, могла да преговара даље, о хонорару, изгледу књиге, датуму изласка из штампе. Шта спаја издавача, гђу Г. и мене? То је већ озбиљније... Док она, Г. Г. размишља о издавачу, ја тихо преговарам с неким да ме споји баш с тим издавачем (да нешто зарадим док чекам расплет пословних аранжмана с највећим издавачем на Балкану, и на Медитерану). Ситуација је тешка, напетост као

пред изливање набубрелих, испрва лаких, летњих облака, поново сам без прихода, детету обећавам у форми: Кад-мама-стане-на-ноге. А било је и суза (мојих, јер као код Дикенса, сирота мајка не може чедо да храни и груди јој цепте, и она, мајка, кришом плаче гледајући у мраку голи зид).

Иначе, наше сусрете, Г. Г. und Ich, карактерисала је екстремна климатска позадина, или врело сахарско или монсунско кишно време и низ просторно-временских неспоразума, велики број замршених телефонских позива искључиво на мој кућни број. Јер, имале смо много много сусрета, непотребно много, али Г. Г. је изузетно захтевна, прецизна, она тачно зна шта хоће мимо технолошке процедуре коју уопште не признаје, јер изучава слојевиту и древну цивилизацију а то чо-веку ипак даје неку слободу да буде: ексцентричан росо, un росо, и да прати себе а не друге, то јест мене, која се јављам као унајмљена особа чији је задатак... Шта је био мој задатак? Почетна дефиниција разликовала се од развоја догађаја и њиховог епилога. Унајмљена сам, преко госпође Васиљевич (она је само хтела да ми учини) да у року од месец дана унесем (као угаљ) текст КЊИГЕ госпође Галобовић и предам јој ЦД, о новцу ћемо се договорити, иначе цена је пола евра страна, то је у реду, то је у реду. Ја не знам да куцам. Ипак, непријатно ми је да, пошто сам схватила да том задатку не могу одговорити, искрено кажем госпођи Васиљевич (она је само хтела да ми учини, због моје незавидне ситуације), и истовремено не желим да изневерим очекивања госпође Галобовић којој је ТОЛИКО стало до КЊИГЕ, и сетивши се Мике, госпођице која уноси текст код највећег издавача на Балкану и Медитерану, који се лепрозно распада, да би јој нека пара добродошла, дођох до генијалне одлуке: даћу Мики да куца, тако ће обе бити задовољне... Већ од првог сегмента ове зглавкасте направе која се уређује, јер Г. Г. је имала прецизан план, требало је да откуцам, толико-и-толико страна, одштампам (њу није занимало где и како ћу одштампати прекуцани део иако сам јој рекла да немам штампач) и онда се нађемо у том-и-том кафеу (она плаћа наручено, шта она наручи наручим и ја, такорећи капучино, и непријатно ми је јер ја не-мам-новац чак ни за кафу-чино... сирота дикенсовска мајка, а знам да врткам и носим црвене сандале), предам јој урађено, она провери, поново се нађемо, преузmem текст с њеним исправкама, однесем, исправим, донесем нови део, и тако округ. Она не зна елементарне техничке ствари око процедуре сређивања рукописа за штампу. Мали део који сам прочитала указивао је на сиров, несређен материјал, с мноштвом грешака, и тихо неписмен. Покушала сам опрезно да јој укажем на то, али она ме је такорећи изгрдила, тачно је знала шта треба да радим; у своју исправност, у свој текст, у било шта у вези с књигом и самом собом, није сумњала. Имала је грлен истовремено спутан глас, као да се

дави и вришти и штуца и свршава и покушава да пева али нема слуха... Пошто ми је одлучно (уживала сам помало перверзно у њеној одлучности што се тиче захтева наспрам мене; јер знала сам да никакве захтеве извршавати нећу, о како сам се преварила; дакле уживала сам у њеној донекле уцељеној одлучности, као велики мушкарац који своју подређену жену пушта да крешти грдећи у празно, током ових страшних догађаја) и надасве прецизно објаснила поступак и етапе, била је иако мало усплахирено, задовољна, сматрајући то решеним. Г. Г. нема мобилни телефон, ја немам штампач. Ко мари? И шта је решено? У једном тренутку, крећући се од госпођице Мике до неког штампача (молим вас да ми одштампате, кад могу да свратим), па с папирима у кафе на рапорт гђи Г., схватам више ствари истовремено: уплепа сам се у врзино коло с две мени ирелевантне (и малчице досадне) особе којима угађам (УГАЂАМ као у салону за масажу) и ствари се погоршавају јер... јер... јер Мика није куцала у ворду, па сам сваку туру носила (не само тамо-амо од Мике до Г. Г. и *vice versa*) и код брачног пара преламача (обећавала сам им куле и градове само да Микино злодело преломе и ако може и одштампају, имам и папир купила сам, о хвала хвала вам) да ми текст преломе како бих га носила госпођи Галебовић у доличном облику, и губим неизмерно много времена, такорећи запоставила сам разне своје обавезе и дете, путујући аутобусом с краја на крај града... готово месец дана, месец и по дана, два месеца. Полако се крећем(о), стижем(о) до финала, финалне верзије, тада ме је Г. Г. оборила с ногу: наручила је штапање целог свог дела код старе пријатељице: то јест, да ја (Ich) однесем ЦД на ту-и-ту адресу (пријатељица госпође Галебовић и ја договарамо се из неколико пута, коначно у рано јутро одлазим у кућу непознате али пријатне жене, осећам да радим нешто недолично и бесмислено, и радим нешто недолично бесмислено) и ево ме где седим и чекам, пијући лимунаду, да се одштампа тих петстотинак страна да бих касније у неко не мени прилагођено време то однела на састанак (кафе, капучино, прегледање рада, брифинг, ја у малкице подређеном положају, муштерија наређује даље) и предала коначно предала... али Г. Г. НИЈЕ дошла...

Носила сам тешки пртљак своје лудости (штампани материјал будуће књиге госпође Г.), и не могу да га се решим, испустим, заборавим, бацим... у очајању отишла сам код своје заштитнице, госпође Васиљевич (која је само хтела да помогне) и све, СВЕ јој испричала, уморна од страшне авантуре кретања од Мике до Г. Г. па до преламача, и коначно, до туђе пријатељице. Госпођа Васиљевич, иначе блага и одмерена, изненада се разбеснела, јер ме увек штити, и када смо се растале, читала је преко телефона лекцију Г. Г. док сам ја далеко, у солитеру на Сави, целу ноћ уносила последње исправке како бих ускоро предала ЦД, и папире.

Г. Г. ме је због мени непознатог позива госпође Васиљевич оштро презрела (то ћу сазнати на врло директан начин), састајемо се вери ласт тајм, седим испред једне велике установе на клупи (ту је заказала, разборито, као неку врсту понижења и казне, на клупи а не у кафеу, да видим, одоздо)... она ми прилази и само што ме не пљуне посред лица с презиром ми даје/баца новац (хонорар, оно што од почетка није било проблем), узима фасциклу и нешто презриво љутито и ружно ми говори грдећи ме (током програмског говора мислим да ме је и гадно увредила, а сунце је пекло у мој у односу на њен нижи потиљак, али се није гадилa да узме уз остало и текст о својој књизи који сам написала)...

Бришући зној, нешто касније покушавам да ступим у контакт с Миком, како бих јој предала новац, она ме хладнокрвно повезује са својим рођаком, више пута се чујем с непознатим младићем који је на послу, па ако бих могла... и после неколико сати састајем се с непознатим младим човеком и предајем му новчанице (Микин хонорар; нисам споменула, али Мика ми је током страшних догађаја сваки пут када сам доносила-односила материјал много кукала, много се жалила, на текст, на врућину, иако није мрдала из куће, на непознату Г. Г. и њену књигу)...

После неколико дана од пријема хонорара, Мика ми је послала кивну и непријатну СМС поруку оптужујућујући ме за мањак новца и такорећи неисправност новчаница (не само да је новца мање, већ су и новчанице дотрајале, прљаве и искрзане, па јел' то лепо). Нисам подивљала, нисам се наљутила... јер страшни догађаји су се завршили, лето је било у пуном јеку, зрикавци су урлали, сунце је изливало јару из звона хорне, ноћи су пекле као опекотине... госпођа Г. је спокојно спавала у дому своје мајке присилно удаљена од древне цивилизације, госпођица Мика је спокојно спавала у изнајмљеном стану у дубокој сенци удаљеног завичаја са сликом вољене мајке на ниском сточићу, с чистом стакленом чашом до пола пуном млаке воде поврх које се као у бунару огледало рошаво насмејано Месечево лице.